

Sygn. akt I C 1200/14

POSTANOWIENIE

dnia 24 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Alicja Zych

Protokolant Paulina Radomska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2015 roku

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.

przeciwko E. W.

o zapłatę

postanawia

1. uchylić w całości nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie sygn. akt I Nc 51/12 w dniu 20 marca 2012 roku w stosunku do pozwanego E. W. i tym zakresie postępowanie w sprawie umarzyć,
2. zasądzić od powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. na rzecz pozwanego E. W. kwotę 7 491,88 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1200/14

UZASADNIENIE

W dniu 20 marca 2012 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie sygn. akt I Nc 51/12 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zobowiązując między innymi E. W. do zapłaty solidarnie z „ (...) „ Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwoty 87 260.86 zł z weksla z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lutego 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4 746 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (nakaz zapłaty, k. 53 powołanych akt sprawy).

Na skutek wniesienia przez pozwanego E. W. zarzutów sprawa została wpisana do repertorium C za sygnaturą akt I C 1200/14 (zarządzenie, k. 124, k. 139, zarzuty. k. 107).

Na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2015 roku powód działający przez profesjonalnego pełnomocnika cofnął pozew w stosunku do pozwanego E. W. i w stosunku do tego pozwanego zrzekł się roszczenia oraz wniósł o rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu na zasadzie art. 100 kpc, podnosząc, że powód nie miał świadomości, że pozwany E. W. nie ponosi odpowiedzialności wekslowej (protokół rozprawy, k. 160).

Pozwany działający przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o obciążenie powoda kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego według spisu który złożył podnosząc, że to pozwany pozostaje pokrzywdzony przestępstwem i był zmuszony znosić egzekucję prowadzoną na podstawie wydanego w sprawie niniejszej orzeczenia (protokół rozprawy, k. 160 verte).

Mając powyższy stan faktyczny za podstawę sąd zważył co następuje :

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że powód skutecznie cofnął pozew. W okolicznościach sprawy niniejszej zastosowanie ma odpowiednio przepis art. 332 kpc. Postępowanie na skutek wniesienia zarzutów od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w dalszym ciągu toczy się przed sądem pierwszej instancji, a oświadczenie powoda o cofnięciu pozwu złożone po wydaniu nakazu zapłaty nie jest ograniczone momentem zaskarżenia nakazu zapłaty. Zatem, wobec skutecznego cofnięcia pozwu stosownie do regulacji z art. 496 kpc nakaz zapłaty w stosunku do pozwanego E. W. podlega uchyleniu, a postępowanie w sprawie umorzeniu.

Natomiast odnośnie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu to stwierdzić należy, że zastosowanie ma zasada z art. 98 § 1 kpc zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W świetle ugruntowanego orzecznictwa nie ma wątpliwości, iż powoda należy traktować jako stronę, która przegrała proces albowiem za stronę przegrywającą sprawę należy uważać powoda, którego żądanie nie zostało uwzględnione lub pozwanego, którego obrona okazała się nieskuteczna. Umorzenie postępowania wobec cofnięcia pozwu i zrzeczenia się roszczenia, tak jak to ma miejsce w sprawie niniejszej, oznacza przegranie sprawy przez powoda nawet w sytuacji, gdy nastąpił upadek podstawy faktycznej, który spowodował bezprzedmiotowość żądania.

Stosownie do powołanego przepisu stronie należy się zwrot kosztów niezbędnych i celowych. Pozwany reprezentowany był przez adwokata, zatem koszty celowe i niezbędne należy oceniać z uwzględnieniem regulacji § 3 powołanego przepisu stanowiącego, iż do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez pełnomocnika profesjonalnego zalicza się m.in. wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata. Wydatkiem jest również podróż pełnomocnika w celu wzięcia udziału w rozprawie i koszty noclegu, jeśli zachodzi jego konieczność.

Odnośnie stawki wynagrodzenia to wskazać należy, że zgodnie z § 6 punkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu stawka minimalna w sprawie niniejszej wynosi 3 600 zł.

Pełnomocnikiem pozwanego pozostawał adwokat P. W. działający w adwokackiej spółce partnerskiej w S. (pełnomocnictwa, k. 75). Dalej, pełnomocnik pozwanego stawiał się do sądu na rozprawy wyznaczone w dniach 27 marca 2015 roku godzina 10,00 i w dniu 17 kwietnia 2015 roku godzina 8,30 (protokół z rozprawy, k. 152, k.160). Odległości od miejsca kancelarii pełnomocnik pozwanego tj. od miejscowości S. do siedziby sądu w Lublinie to ok. 650 km. Wskazana odległość oznacza, iż nie ma obiektywnej możliwości by jednego dnia dojechać z miejscowości S. do siedziby sądu, nawet jeśli rozprawa wyznaczona byłaby na godziny popołudniowe. Zatem, do niezbędnych kosztów należy zaliczyć koszty noclegu oraz dojazdu pełnomocnika pozwanego albowiem w okolicznościach sprawy były one niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., III CZP 33/12, Biul. SN 2012/7/8, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., III PZP 4/12, Biul. SN z 2012/6/27). W postanowieniu z dnia 20 kwietnia 2011 r. I CZ 22/11, niepubl., Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, iż wysokość zwrotu wydatków pełnomocnika z tego tytułu nie ogranicza się do kosztów najtańszego środka transportu. Pełnomocnik strony pozwanej, mimo iż tego nie wyartykułował wprost, kwotę przejazdu wyliczył przy zastosowaniu zasad wynikających z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów użycia dla celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271, z późn. zm.), mnożąc liczbę przejechanych kilometrów w obie strony z siedziby kancelarii do siedziby sądu i z powrotem, przez wskazaną w tym rozporządzeniu stawkę za 1 kilometr dla samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ tj. 0,8.358 zł. Za dopuszczalne uznać można posiłkowe wykorzystanie zasad przewidzianych w powołanym rozporządzeniu do ustalenia wysokości wydatku pełnomocnika z tytułu kosztów przejazdu do sądu na rozprawę, gdyż umożliwia to zobiektywizowaną weryfikację dochodzonej przez stronę kwoty kosztów procesu z tego tytułu.

Ponadto, zgodnie z przedłożonym spisem kosztów, pozwanemu należy się zwrot kosztów związanych z poniesioną opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł. (k. 76), uiszczoną opłatą od zarzutów w kwocie 1 000 zł (k. 138) oraz kosztami noclegów w łącznej kwocie 684,80 zł (spis kosztów k. 159).

Wskazać należy, iż wysokość wskazanych kosztów nie była kwestionowana przez powoda (spis kosztów został złożony na rozprawie w dniu 17 kwietnia 2015 roku), a sporna pozostawała zasada według której należy orzec o kosztach procesu w sprawie niniejszej. W ocenie sądu, przepis art. 100 kpc, o rozstrzygnięcie w oparciu którego wnosił powód, w sprawie zastosowania nie znajduje. Po pierwsze, orzekanie o kosztach procesu na podstawie art. 100 kpc jest możliwe tylko wtedy, gdy obie strony złożyły wniosek o zasądzenie kosztów lub gdy zachodzą postawy do orzekania o kosztach na ich rzecz z urzędu. Taka sytuacja w sprawie niniejszej nie ma miejsca, tak odnośnie orzekania o kosztach z urzędu jaki i powód nie składał wniosku o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu składając oświadczenie o cofnięciu pozwu. Po drugie, orzeczenie o kosztach na zasadzie art. 100 kpc ma miejsce w sytuacji, gdy dochodzi do częściowego tylko uwzględnienia żądania. W sprawie niniejszej taka sytuacja nie ma miejsca, wobec powyższego przepis art. 100 kpc zastosowania mieć nie może.

Reasumując, mając powyższe na uwadze i na zasadzie 496 kpc i art. 98 § 1 i 3 kpc sąd orzekł jak w sentencji